

Arrest

nr. 177 831 van 17 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Dulbahante-subclan van de Darood-clan te behoren. U bent geboren op (...) 1988 in de stad B. U heeft uw hele leven in de stad B. gewoond. U heeft negen jaar school gelopen. U was nog steeds student op het moment van uw vlucht. In de periode voor u naar school ging, hielp u uw vader met de verkoop van schapen. Uw vader was tussenpersoon op de markt van B. In januari 2012 vielen de strijdkrachten van Somaliland de stad B. aan. Uw vader is hierbij omgekomen. Uw oom aan vaderskant onderhield u vanaf dat moment. Op 1 januari 2013 huwde u met A.I.Y. U heeft geen kinderen. Zij was echter door haar vader al aan iemand anders beloofd, namelijk een neef die in het buitenland verbleef. Begin 2015 kwamen de neef van uw vrouw samen met een oom van hen, genaamd F., terug naar Somalië. Zij dwongen u van uw vrouw te scheiden, maar u

weigerde. Op 15 februari 2015 werd u benaderd door de leden van de politieke organisatie Khatumo. Bij het verlaten van de school, gaven ze informatie over Khatumo en vroegen ze u en anderen om mee te vechten. U had echter niet dezelfde ideeën als Khatumo. Op 22 februari 2015 werd u opnieuw door leden van Khatumo benaderd, wanneer u in een restaurant aanwezig was. U en anderen die er samen met u waren werden door de leden van Khatumo meegenomen. Ze sloten u op in een kamer in de wijk Waberi. U verbleef er zes dagen. De leidinggevende van de gevangenis was een neef van uw vrouw. Hij dwong u om van uw vrouw te scheiden, maar u weigerde. Hij wou u ook gedwongen rekruteren bij Khatumo. U kreeg elke avond stokslagen op uw rug en voeten. Op 24 februari 2015 doodde uw broer, na een ruzie, een familielid van uw vrouw, waarop hij vluchtte. Indien de familie van uw vrouw uw broer niet zou vinden, zouden zij u doden. U werd door de leidinggevende van de gevangenis op de hoogte gesteld. Op 1 maart 2015 ontsnapte u. U liep drie uur, tot u een vrachtwagen tegenkwam die khat vervoerde. U belde met de telefoon van de chauffeur naar uw oom. Hij vond de smokkelaar en zond hem nog dezelfde dag naar u. U verliet Somalië en reisde via Ethiopië, Libië en Italië naar België. U kwam aan in België op 25 mei 2015. U vroeg asiel aan op 26 mei 2016.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u vreest te worden vermoord door de politieke organisatie Khatumo, en omdat u verwickeld bent in een bloedwraak met de familieleden van uw vrouw. U verklaarde uw hele leven in B. te hebben gewoond, en student te zijn. U kunt de problemen die u had met de politieke organisatie Khatumo en de familieleden van uw vrouw echter niet aannemelijk maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen omtrent uw vermeende problemen met de familieleden van uw vrouw zeer incoherent en weinig waarschijnlijk. Het dient opgemerkt dat u uiterst weinig blijkt te weten over de oorzaak van uw vermeende problemen, namelijk de neef van uw vrouw en haar andere familieleden. U verklaarde dat uw vrouw door haar vader reeds beloofd was aan haar neef die in het buitenland verbleef, maar dat hij uiteindelijk toch een huwelijk tussen u en zijn dochter accepteerde (gehoorverslag CGVS 1, p.21). Na de dood van uw schoonvader is de neef, samen met zijn oom, teruggekeerd naar Somalië, waarna ze u dwongen van uw vrouw te scheiden. Gevraagd om te vertellen over de man die aan uw vrouw was beloofd, zei u enkel dat het een neef was van haar, dat het lang heeft geduurd, dat u en uw vrouw een relatie kregen en dat haar vader accepteerde dat u haar huwde (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Gevraagd of u zijn naam kent, zei u – opmerkelijk genoeg - het niet te weten (gehoorverslag CGVS 2, p.17). U kende de naam van de gemeenschappelijke oom enkel als "F.". U wist eveneens niet uit welk land zij naar Somalië waren teruggekeerd (gehoorverslag CGVS 1, p.23 & gehoorverslag CGVS 2, p.17). Tijdens het tweede gehoor nogmaals gevraagd om alles te vertellen wat u weet over deze neef van uw vrouw, antwoordde u dat u hem niet goed kende, omdat hij in het buitenland verbleef, en dat u enkel weet dat hij van dezelfde clan was als uw vrouw (gehoorverslag CGVS 2, p.17). U wist ook niet wanneer deze neef naar het buitenland was vertrokken (gehoorverslag CGVS 2, p.18).

Deze verklaringen zijn uiterst opvallend. Het is immers door uw rivaal, de neef van uw vrouw, dat u de dood vreest en dat u vluchtte uit Somalië. U kan echter niets beduidends over hem vertellen, u kent zelfs niet eens zijn naam. U kan enkel zeggen dat hij aan uw vrouw was beloofd en dat hij in het buitenland verbleef. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat u meer weet over deze persoon, hij was immers aan uw vrouw uitgetrouwde. Zo kan worden verwacht dat u tenminste de reden weet van de huwelijksbelofte van haar vader aan deze neef. Het enige dat u echter als reden kan opgeven is dat hij dezelfde clan had als haar vader en dat hij in het buitenland verbleef, en dat Somaliërs geloven dat de mensen die in het buitenland wonen, geld hebben (gehoorverslag CGVS 2, p.18). Deze verklaringen zijn zeer opmerkelijk, verder tijdens het tweede gehoor bleek u immers niet eens te weten welke beroep hij uitvoerde in het buitenland (gehoorverslag CGVS 2, p.19). Gevraagd of uw vrouw dan nooit over haar neef heeft gesproken en wat ze over hem verteld heeft, antwoordde u – opnieuw zeer vaag en herhalend - dat ze enkel vertelde dat zij dezelfde clan hadden, en dat hij in het buitenland was (gehoorverslag CGVS 2, p.17). Zij heeft u niets anders verteld. Nogmaals gevraagd hoe het komt dat u zo weinig weet over de neef van uw vrouw, aangezien jullie toch al twee jaar gehuwd waren,

antwoordde u opnieuw niets te weten van haar familieleden in het buitenland, en dat u enkel familieleden uit Somalië kende. Deze verklaring weet niet te overtuigen. U kende uw vrouw en haar vader reeds meer dan twee jaar, en haar vader verkoos u als huwelijkspartner voor zijn dochter boven zijn eigen familieleden. Het is geenszins onredelijk te verwachten dat u tenminste iets meer zou weten over deze neef.

Evenzo valt redelijkerwijs te verwachten dat u tenminste meer kan vertellen over de reden van haar vaders instemming met jullie huwelijk. U bent namelijk uiterst vaag over deze reden. Het enige wat u daarover kan zeggen is dat het heel lang geduurd heeft voor de neef en de nonkel naar Somalië kwamen, en dat u ondertussen met haar een relatie begon (gehoorverslag CGVS 1, p.23). Gevraagd naar de reden van zijn acceptatie, omdat hij uw vrouw eerder al aan zijn eigen familie beloofde, zei u enkel dat u veronderstelt dat er "tijd over gegaan is". Tijdens het tweede gehoor een tweede maal naar deze reden gevraagd, vertelde u opnieuw dat de persoon aan wie hij uw vrouw beloofde, niet terugkwam, en dat uw vrouw geen enkel contact had met hem, waardoor haar vader toch akkoord ging met jullie huwelijk (gehoorverslag CGVS 2, p. 18). U verklaarde hieromtrent verder dat uw vrouw tegen haar vader argumenteerde dat ze geen contact had met de persoon aan wie hij haar had uitgehuwelijkt, en deze toch niet van plan was naar Somalië te komen - een argument dat uw schoonvader wist te overtuigen. Deze verklaringen zijn evenwel geenszins coherent met uw verklaringen betreffende de reden waarom uw schoonvader uw vrouw initieel had uitgehuwelijkt aan zijn familielid - immers: de reden daartoe, zo verklaarde u, bestond er voornamelijk net in dat hij in het buitenland woonde. Dat uw vrouw uw schoonvader wist te overtuigen, om haar met u te laten huwen, omdat u daar bij haar was [en niet in het buitenland], strookt dan ook geenszins met de door u opgegeven reden waarom uw schoonvader uw vrouw initieel aan zijn familielid uithuwelijkte, namelijk omdat hij in het buitenland woonde. Deze verklaringen wijzen op een dermate incoherent handelingspatroon, dat er ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. U verklaarde eveneens dat de vader accepteerde omdat u van uw vrouw hield, omdat u allebei jong was, en hij de keuze van uw vrouw respecteerde. Deze verklaring is echter niet afdoende. Uw vrouw was immers beloofd aan een familielid van haar vader, waarvan u zelf veronderstelde dat hij genoeg middelen had om haar te onderhouden. U ging daarentegen nog naar school (gehoorverslag CGVS 1, p.9) en werd onderhouden door uw oom (gehoorverslag CGVS 1, p.11). U gaf zelf aan dat uw familie niet financieel sterk was (gehoorverslag CGVS 2, p.23). Dat uw schoonvader geen gegronde reden heeft om jullie huwelijk te aanvaarden en u als huwelijkspartner te verkiezen boven zijn eigen familie en clan, is geenszins aannemelijk.

Ook over de familieleden die in Somalië verblijven, legde u uiterst bedenkelijke verklaringen af. U blijkt ze immer maar amper te kennen, terwijl u beweerde dat u haar familie uit Somalië wel kende (gehoorverslag CGVS 2, p.17). Zo verklaarde u dat de leidinggevende van de plaats waar u door de politieke administratie Khatumo werd opgesloten, een familielid was van uw vrouw, namelijk een neef (gehoorverslag CGVS 1, p.21 en gehoorverslag CGVS 2, p.19). U bleek dit echter voorheen niet te weten. De leidinggevende heeft dit zelf aan u gemeld, waarna hij u dwong van uw vrouw te scheiden (gehoorverslag CGVS 2, p.16 en p.20). U kende hem niet, en u wist ook zijn naam niet. U kende enkel zijn bijnaam (gehoorverslag CGVS 2, p.20) U dacht eerst dat zijn bijnaam "Gurey" is. Niet veel later zei u dat hij "Geelle" heette. Nochtans was u reeds sinds 1 januari 2013 gehuwd met uw vrouw, waardoor u tenminste op de hoogte zou moeten zijn van deze neef die aan het hoofd stond van de gevangenis. Evenzeer legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent andere familieleden van uw vrouw, waarmee uw eigen broer in een ruzie verwickeld was. De verklaringen die u omtrent deze ruzie tijdens het eerste gehoor voor het CGVS aflegde, stroken niet met de verklaringen die u aflegde tijdens het tweede gehoor. Zo vertelde u tijdens het eerste gehoor dat uw broer, M., tijdens het voetballen ruzie kreeg met verschillende mannen, één daarvan was een neef van uw vrouw (gehoorverslag CGVS 1, p.21). Op een avond hebben die mannen uw broer opgezocht. M. verdedigde zich en de neef van uw vrouw werd door hem omgebracht met een mes. Uw broer vluchtte en u zou worden gedood indien hij niet werd teruggevonden. Tijdens het tweede gehoor vertelde u opnieuw over de ruzie, maar deze keer bleek M. ruzie te hebben gekregen met de broer van uw vrouw, en niet de neef (gehoorverslag CGVS 2, p.16). Deze tegenstrijdigheden doen verder ernstig afbreuk aan de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag. De ruzie tussen M. en de familie van uw vrouw, eindigde immers in de dood van een familielid van uw vrouw, de verdwijning van uw eigen broer, en resulteerde mogelijks in uw eigen dood. Het is één van de redenen dat u uit Somalië bent gevlucht. In dat opzicht valt redelijkerwijs te verwachten dat u tenminste de namen kent van de familieleden van uw vrouw, en dat u kan zeggen wie door uw eigen broer M. werd gedood – de neef of de broer van uw vrouw. Geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor had aangegeven dat een neef van uw vrouw door M. werd gedood, en dat u het tijdens het tweede gehoor heeft over de broer van uw vrouw, stelde u

enkel dat u zich misschien vergist had (gehoorverslag CGVS 2, p.21). Deze verklaring weet niet te overtuigen, het gaat immers om een essentieel element in uw asielrelaas. Het is geenszins aannemelijk dat u over de familieleden van uw vrouw, die de kern uitmaken van uw asielrelaas, zo weinig kennis zou hebben, en dat u bovendien dergelijke tegenstrijdige verklaringen over hen zou afleggen.

U legde daarbij ook onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de terugkeer van de neef en zijn oom naar Somalië en over het feit of de neef al dan niet ingelicht was over jullie huwelijk. U verklaarde dat uw vrouw was uitgehuwelijkt met de neef, en dat hij bij zijn terugkeer dacht dat zij nog steeds van hem was (gehoorverslag CGVS 2, p.16). U verklaarde dat de vader van uw vrouw geen contact had gezocht met zijn familie om te melden dat de hand van uw vrouw reeds aan u was gegeven (gehoorverslag CGVS, p.23). Hij overleed voordat de neef en zijn oom terugkeerden. U verklaarde dat zij niet verloofd was met de neef, maar dat de belofte van huwelijk was gedaan, en dat de verloving altijd later gebeurt (gehoorverslag CGVS 2, p.17). Gevraagd hoe lang de mondelinge belofte reeds uitgesproken was, verklaarde u dat het zes à zeven maanden was voor de komst van de neef naar Somalië. Gevraagd om welke redenen zij waren teruggekeerd, antwoordde u dat de vader van uw vrouw overleed, en dat zij terugkwamen voor de rouw, maar ook voor uw vrouw (gehoorverslag CGVS, p.18). Uw schoonvader stierf één à twee maanden voor uw vertrek uit Somalië, wat betekent dat het rond januari 2015 moet geweest zijn. Deze verklaringen zijn hoogst merkwaardig. U vertelde immers tijdens het eerste gehoor dat u sinds januari 2013 met uw vrouw gehuwd bent (gehoorverslag CGVS 1, p.5). Opmerkelijk genoeg verklaarde u tijdens het tweede gehoor dat de neef pas zes à zeven maanden voor zijn komst naar Somalië aan uw vrouw beloofd was (gehoorverslag CGVS 2, p.17). Aangezien zij terugkwamen om te rouwen na de dood van uw schoonvader, zou dit betekenen dat zij aan haar neef werd beloofd in het midden van het jaar 2014, op een moment dat u reeds meer dan een jaar met haar gehuwd was. Geconfronteerd met deze vaststelling, wijzigde u uw verklaringen, en zei u dat u inderdaad in 2013 met haar huwde, maar dat ze zes à zeven maanden ervoor reeds aan haar neef was beloofd (wat zou betekenen dat zij midden 2012 aan haar neef werd beloofd). Deze verklaring is niet afdoende, u gaf immers een concreet antwoord op de eerste vraag die u hieromtrent werd gesteld, en u heeft duidelijk verklaard dat de neef pas zes à zeven maanden voor zijn komst naar België aan uw vrouw werd beloofd. Met betrekking tot de vraag of deze neef [aan wie de hand van uw vrouw beloofd was] en de oom op de hoogte waren van het feit dat u met uw vrouw gehuwd was, legde u voorts vage en tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het tweede gehoor zei u eerst dat de neef en de nonkel op de hoogte waren van uw huwelijk (gehoorverslag CGVS 2, p.18 en p.19), om verder tijdens het gehoor te stellen dat zij toch niet op de hoogte waren (gehoorverslag CGVS 2, p.16). Ook bleek uit uw verklaringen tijdens het eerste gehoor dat zij niet op de hoogte waren (gehoorverslag CGVS 1, p.23).

Dat u uiterst weinig kan vertellen omtrent de neef aan wie uw vrouw eerder werd uitgehuwelijkt, en diens familie die de oorzaak is van uw problemen, dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent deze eerdere uithuwelijking met de neef, én dat u uitermate vaag bent over de redenen van uw eigen huwelijk met uw vrouw, is danig onaannemelijk, en doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde asielmotieven. Daarenboven blijkt dat u op het eerste gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bovenstaande feiten niet heeft vermeld. U heeft toen enkel aangegeven dat u gedwongen rekrutering vreesde door de politieke groepering Khatumo.

Verder zijn uw verklaringen omtrent de personen die samen met u opgesloten waren, tijdens uw vermeende opsluiting door de politieke groepering Khatumo, uiterst vaag. Gevraagd wie er bij u in de auto zat op weg naar de gevangenis, antwoordde u enkel dat er andere jongens waren (gehoorverslag CGVS 1, p.28). Gevraagd wat jullie tegen elkaar zeiden, antwoordde u dat u niets zei omdat jullie in de problemen zaten. Dit is opmerkelijk. Deze jongeren hadden immers dezelfde mening als u over Khatumo en werden samen met u opgepakt (gehoorverslag CGVS 2, p.16). Gevraagd om te vertellen over de mensen die bij u in de kamer opgesloten waren, antwoordde u – uitermate vaag – dat het inwoners van de stad waren. Aangespoord om meer details te geven, zei u – opnieuw uitermate vaag - dat het ook mensen waren die tegen hen [Khatumo] waren. Geconfronteerd met het feit dat u eerder zei dat er ook mensen van Somaliland aanwezig waren, en gevraagd om daarover te vertellen, kon u enkel stellen dat zij van [de clan] Isaaq waren (gehoorverslag CGVS 1, p.29). Nogmaals over uw opsluiting bevraagd tijdens het tweede gehoor, antwoordde u dat er vier andere jongeren bij u vastzaten (gehoorverslag CGVS 2, p.24). Gevraagd om meer over deze jongeren te vertellen, zei u enkel – uzelf herhalend - dat ze waren aangehouden omdat ze niet dezelfde mening over [de politieke groepering] Khatumo hebben. Gevraagd of er dan in het hele gebouw nog andere gevangenen waren, antwoordde u bevestigend en stelde u dat er ook gevangenen waren van Somaliland. U stelde met hen te hebben gesproken, maar u kon enkel vertellen dat ze aangehouden waren bij een vechtpartij. Het dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen niet weten te overtuigen. U kan namelijk op geen

enkele manier meer informatie geven over de personen waarmee u zes dagen opgesloten was (gehoorverslag CGVS 2, p.25). Nochtans gaf u zelf aan gesprekken met hen te hebben. Over de gevangenen van Somaliland legde u zeer onduidelijke en vage verklaringen af. Gevraagd waar u ze tegenkwam in de gevangenis, zei u dat u samen met hen vastzat (gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd of zij dan één van die vier andere jongeren waren waarmee u was opgesloten, antwoordde u ontkennend en zei u dat het anderen waren. Gevraagd wanneer u ze dan zag of sprak, aangezien ze niet in dezelfde kamer verbleven, antwoordde u – zeer opmerkelijk en uw vorige verklaringen wijzigend - dat ze toch in dezelfde kamer vastzaten. Wanneer wordt gevraagd naar de namen van de jongeren waarmee u vastzat, noemt u N., C. en L. (gehoorverslag CGVS 2, p.25). Gevraagd alles te vertellen over de persoon Najib – die samen met u werd opgepakt en waarmee u zes dagen in gevangenschap verbleef – zei u opnieuw dat hij één van de jongeren was die tegen hen [Khatumo] was. Aangespoord om meer te vertellen, stelde u, uitermate vaag, dat hij een inwoner was van de stad, en zei u nogmaals dat hij tegen de mening van de administratie Khatumo was. Hij vertelde u niet over zijn verdere leven, niet waar hij geboren was, en niets over zijn gezin. Deze verklaringen zijn uiterst opmerkelijk. U was namelijk zes dagen samen met hem opgesloten. U gaf zelf aan in die zes dagen niets te doen, behalve nadenken. Dat u slechts zeer vage en zeer onduidelijke informatie kan geven over uw gevangenschap en hier op geen enkele manier doorleefd over kan vertellen, én dat u geenszins kennis hebt over de personen met wie u zes dagen lang was opgesloten, is danig onaannemelijk en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde asielmotieven.

Voorts zijn uw verklaringen omtrent het verkrijgen van uw paspoort zeer onwaarschijnlijk en zijn de redenen voor het aanvragen van uw paspoort zeer onduidelijk. U verklaarde uw paspoort tijdens uw schoolperiode te hebben verkregen. U verklaarde dat het paspoort werd aangevraagd in [de stad] Garowe [in Puntland], in 2013 (gehoorverslag CGVS 1, p.19). Gevraagd naar de reden voor deze aanvraag, stelde u dat u van de directeur te horen kreeg dat u een beurs kon krijgen om in het buitenland te studeren. Gevraagd wat u allemaal heeft moeten doen om het paspoort te bemachtigen, zei u dat alles werd geregeld door uw leidinggevende, en dat u enkel uw naam moest opgeven en een foto afgeven. U vertelde dat u er 200 000 Somali Shilling voor heeft betaald (gehoorverslag CGVS 1, p.20). U verklaarde eveneens dat 21 000 Somali Shilling overeen komt met 1 dollar (gehoorverslag CGVS 1, p.11). Dit betekent dat u ongeveer 9,5 dollar heeft betaald voor het bekomen van uw paspoort. Tijdens het tweede gehoor, stelde u opnieuw dat u niet zelf naar [de stad] Garowe reisde, maar dat het voor u werd aangemaakt (gehoorverslag CGVS 2, p.15). Er dient opgemerkt dat deze verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare informatie over identiteitsdocumenten in Somalië. Uit informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat men in Somalië steeds zelf een paspoort moet aanvragen, en dat deze niet door iemand anders kan worden aangevraagd. Bovendien zou het verkrijgen van een paspoort 100 dollar kosten, en niet 9,5 zoals u beweerde, en samen afgegeven worden met een identiteitskaart. Nochtans bent u niet op de hoogte van Somalische identiteitskaarten: zo wist u niet waar u zo'n kaart moest aanvragen en u beweerde dat de overheid niet over zulke identiteitskaarten beschikte (gehoorverslag CGVS 1, p.20). U kende enkel de identiteitskaarten van de school. Gegeven bovenstaande vaststellingen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de wijze waarop u uw paspoort zou bekomen hebben.

Bovendien bent u absoluut niet duidelijk of verhelderend over de redenen voor het aanvragen van dit paspoort. U stelde dat deze werd aangevraagd omdat u een beurs kon krijgen om in het buitenland te studeren (gehoorverslag CGVS 1, p.19). Gevraagd of het ook voor anderen werd aangemaakt, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS 2, p.15). Gevraagd om welke redenen dit het geval was, omdat men niet op voorhand kan weten wie de beurs krijgt, zei u dat het enkel voor de beste leerlingen werd aangemaakt. Gevraagd om welke redenen er niet één paspoort wordt aangemaakt voor de beste leerling, antwoordde u – ontwijkend – dat u het niet begreep. Wanneer de vraag werd herhaald, zei u opnieuw dat het voor de beste leerlingen werd aangemaakt, en dat u deel uitmaakte van die beste leerlingen. U was echter niet zeker of u de beurs effectief kreeg. Nogmaals gevraagd naar een verklaring hiervoor, namelijk de reden dat een paspoort reeds werd aangemaakt alvorens er zekerheid was over de beschikbare beurzen, zei u – ontzettend vaag – dat er altijd beurzen beschikbaar zijn voor de beste studenten, en dat zij in, bijvoorbeeld, Ethiopië mogen studeren. Er dient vastgesteld dat bovenstaande verklaringen zeer vaag en weinig verhelderend zijn. Het is zeer onaannemelijk dat de leidinggevende van uw school voor een onbekend aantal personen een paspoort zou aanvragen, dat immers 100 dollar per stuk kost, indien men niet met zekerheid kan zeggen of het paspoort effectief zou worden gebruikt. Bovendien ligt de stad Garowe, waar de leidinggevende de paspoorten beweerdelijk heeft gehaald, op meer dan 325km van de stad B., de stad waar uw school gevestigd is. Dat de directeur van de school deze reis zou ondernemen voor een beurs waarover geen zekerheid bestaat, is

weinig aannemelijk. U gaf immers zelf aan dat er op de weg naar Garowe niet altijd veilig kan worden gereisd (gehoorverslag CGVS 1, p.19). Daarbij is het geenszins aannemelijk dat u niet zou weten waarvoor de beurs diende. U zei enkel dat u kon verder studeren in het buitenland (gehoorverslag CGVS 1, p.19), bijvoorbeeld in Ethiopië (gehoorverslag CGVS 2, p.15). Ten slotte was u ook zeer onduidelijk over uw schoolperiode in het algemeen. Zo verklaarde u nu eens dat u vanaf de leeftijd van tien jaar naar school zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS 1, p.10), en dan weer dat u al groot was wanneer u startte (gehoorverslag CGVS 2, p.9). Tijdens beide gehoren verklaarde u negen jaar naar school te zijn gegaan (gehoorverslag CGVS 1, p.9 en gehoorverslag CGVS 2, p.10). Gevraagd wat u na uw schoolperiode heeft gedaan, antwoordde u dat u nog naar school ging op het moment dat u vluchtte (gehoorverslag CGVS 1, p.10). Aangezien u op de leeftijd van 26 jaar nog steeds naar school ging (verklaringen DVZ, punt 4), en u negen jaar naar school ging, zou u vanaf uw 17e jaar naar school geweest zijn. Afgezien van het feit dat deze vaststellingen volledig tegenstrijdig zijn met uw verklaringen te hebben begonnen schoollopen aan de leeftijd van 10 jaar, dient ook opgemerkt dat deze verklaringen uiterst bevreemdend zijn, en niet overtuigen. De leeftijd van 17 jaar is immers eerder een leeftijd om te stoppen met school. Gevraagd of u geen beroep wou uitoefenen, antwoordde u dat u van leren hield en dat u geen werk heeft gedaan (gehoorverslag CGVS 1, p.10). In het tweede gehoor daarentegen, zei u uw vader te hebben geholpen met de verkoop van schapen, tot aan het moment dat u naar school ging (gehoorverslag CGVS 2, p.10-13). In die zin is het zeer vreemd dat u zijn werk niet heeft overgenomen na zijn dood in het jaar 2012 – u vertelde dat uw oom zijn werk overnam (gehoorverslag CGVS 1, p.13) – of wanneer u huwde in het jaar 2013.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de stad B. in de provincie Toghdeer. In casu dient dus de veiligheidssituatie in het gebied Sool, Sanaag en Cayn (SSC) beoordeeld te worden.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland" dd. 15 juli 2015) blijkt dat er in de verslagperiode confrontaties plaats hebben gevonden tussen de verschillende partijen in het conflict om de betwiste gebieden Sool, Sanaag en Cayn. Hierbij vallen er soms enkele slachtoffers, voornamelijk strijders. Daarnaast vallen er soms één of enkele doden bij gewelddadige confrontaties tussen personen of milities van verschillende clans. De geraadpleegde bronnen melden ook een doelgerichte moord door al-Shabaab Northeast (ASNE) op een zakenman en een schietpartij in een theehuis.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er actueel in het gebied Sool, Sanaag en Cayn geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers uit het gebied Sool, Sanaag en Cayn aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde paspoort en medisch attest weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Uit informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er veel fraude voorkomt bij de uitreiking van Somalische identiteitsdocumenten. Hoedanook dient vastgesteld dat - los van de vraag of uw paspoort een authentiek document betreft - het door u neergelegde paspoort bovenstaande vaststellingen niet weet te wijzigen. Het medisch attest geeft enkel aan dat u een aantal littekens vertoont op uw lichaam. Hierbij dient opgemerkt dat medische attesten geen enkele uitspraak kunnen doen over het land waarin, of de precieze manier waarop, u

bepaalde letsels opgelopen zou hebben in het verleden. Dit gegeven zijnde, alsook gegeven de vaststelling dat uw relaas over het geheel geenszins geloofwaardig bevonden wordt, weet dit medisch attest bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker vraagt de Raad om de toekenning van de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus en vraagt ondergeschikt de vernietiging voor bijkomend onderzoek door verweerder.

Verzoeker bevestigt dat de feiten zoals weergegeven in de bestreden beslissing correct zijn, maar toont zich niet akkoord met de motieven van de beslissing, die hij niet afdoende acht en volledig subjectief.

In de eerste plaats betwist verzoeker dat zijn verklaringen aangaande zijn problemen met de familie van zijn echtgenote incoherent en weinig waarschijnlijk zijn. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen omtrent de neef van zijn echtgenote, F.I.Y., en het feit dat zij al aan hem was beloofd, en acht het helemaal niet incoherent dat hij weinig wist over F.I.Y. nu deze al jaren in het buitenland verbleef en noch zijn echtgenote, noch haar vader met hem contact onderhielden. Hij vindt dat verweerder zijn verklaringen subjectief heeft beoordeeld en - gezien de Somalische context - ten onrechte als voorwaarde voor verzoekers geloofwaardigheid gedetailleerde informatie heeft vereist. Verzoeker vindt het ook logisch weinig af te weten over de huwelijksbelofte zelf, die inderdaad zes of zeven maanden voor zijn eigen huwelijk werd gedaan, nu dit een zaak betrof tussen de vader van zijn echtgenote en de andere familie. Verzoeker haalt aan dat het verblijf van F.I.Y. in het buitenland allicht als positief werd ingeschat door de vader van zijn echtgenote, maar dat deze overtuigd werd van verzoeker zelf als echtgenoot voor zijn dochter aangezien nergens uit bleek dat F.I.Y. spoedig zou terugkeren om te huwen. Verzoeker bevestigt ook zijn verklaringen omtrent de andere familieleden van zijn vrouw en acht het niet abnormaal dat hij niet iedereen kent, noch de details van hun doen en laten, nu hij met hen weinig contact had. Hij bevestigt dat hij inderdaad pas in de gevangenis vernam dat de leidinggevende daar een neef is van zijn echtgenote, en stelt dat er een verwarring is opgetreden aangaande wie werd gedood omdat verzoekers broer de dader was, en het slachtoffer een neef was van zijn vrouw. Verzoeker bevestigt verder dat de neef, die lange tijd in het buitenland verbleef, niet op de hoogte was van het huwelijk van verzoeker, en naar aanleiding van het overlijden van de vader van verzoekers echtgenote terugkeerde om dan meteen ook het huwelijk te regelen, en ziet hierin geen tegenstrijdigheid. Verzoeker wijst erop dat hij dit niet heeft vermeld bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat de omstandigheden het daar niet toelieten, terwijl hij bij het CGVS daarentegen wel meteen duidelijk de problemen met zijn familie heeft vermeld.

Waar verweerder vervolgens zijn verklaringen omtrent zijn gevangenschap en zijn medegevangenen zeer onduidelijk noemt, hetgeen ernstig afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, bevestigt verzoeker deze verklaringen en stelt hij aanzienlijke informatie te hebben verstrekt, die verweerder echter op volstrekt subjectieve wijze vaag en onduidelijk heeft genoemd. Verzoeker stipt in dat opzicht aan dat het niet onlogisch is dat politieke gevangenen slechts zeer schaars informatie meedelen aan hun medegevangenen, die zij immers niet kunnen vertrouwen.

Ook aangaande de wijze waarop hij zijn paspoort verkreeg, bevestigt verzoeker ten slotte zijn eerdere verklaringen, en wijst hij erop dat hij bij de afgifte ervan nog op school zat omdat hij pas op zijn 17de met school is begonnen. Hij stelt op zijn 23ste ongeveer zelf mee te zijn gegaan om het paspoort aan te vragen en bevestigt dat de kostprijs geen 200.000 shilling maar ongeveer 2.000.000 shilling bedroeg.

Verzoeker stipt nog aan dat hij aan de medewerkingsplicht heeft voldaan en zijn identiteit heeft bewezen en wijst erop dat hij ook een medisch attest heeft neergelegd aangaande de mishandelingen die hij onderging.

2.2. Documenten

Verweerder heeft op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota overgemaakt met daarin de EASO Country of Origin Information Report: Somalia – Security situation van februari 2016, p. 1-29 en 69-93.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de “technische” weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert geen schending aan van regelgeving of van een beginsel van behoorlijk bestuur maar stelt dat hij zich niet kan vinden in de gevolgde redenering en in de motieven van de bestreden beslissing. Hij meent eveneens aanspraak te kunnen maken op de internationale beschermingsstatus van vluchteling of van subsidiair beschermde. Uit het verzoekschrift blijkt afdoende dat verzoeker aldus de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op deugdelijke motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié,

Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker bevestigt de feiten in zijn verzoekschrift en stelt hierbij dat het enerzijds gaat om problemen met de familie van zijn echtgenote omwille van het feit dat zij aanvankelijk aan een familielid was beloofd en anderzijds de problemen met de organisatie Khatumo. Het valt op dat verzoeker hierbij reeds vergeet te vermelden dat hij ook nog het bijkomende probleem van risico op bloedwraak tijdens het interview van verweerder heeft aangevoerd wegens de moord die zijn broer op een familielid van zijn vrouw zou gepleegd hebben.

Zoals verweerder in de bestreden beslissing terecht heeft opgemerkt, had verzoeker tijdens het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna verkort de DVZ) enkel gesproken van problemen door de organisatie Khatumo, meer bepaald een gedwongen rekrutering en ook bombardementen door Somaliland in 2012 waardoor hij gewond is geraakt en zijn vader het leven heeft gelaten. Bij de DVZ heeft verzoeker geenszins melding gemaakt van problemen omwille van het feit dat zijn vrouw reeds aan een ander familielid was beloofd of van een moord door zijn jongere broer waarvoor hij zou moeten boeten. Verzoeker heeft bij aanvang van het eerste gehoor bij verweerder wel onmiddellijk naar aanleiding van de vraag of hij belangrijke dingen niet had verteld bij de DVZ, gesteld dat zijn jongere broer iemand had omgebracht. Verzoeker liet echter wederom na zijn problemen aangaande het feit dat zijn vrouw aan een neef was beloofd aan te stippen. Aan deze omissies hecht de Raad veel belang want ook al kan aangenomen worden dat het invullen van een vragenlijst niet vergelijkbaar is met de uitgebreide gehoren bij verweerder, toch krijgt men bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel de kans kort aan te stippen welke de redenen waren voor het vertrek, zonder dat wordt vereist door de Raad dat verzoeker omslachtig en uitgebreid, zoals verzoeker het stelt, zou ingaan op wat allemaal meespeelt in de beslissing om het land te verlaten. Het feit dat verzoeker bij aanvang van het gehoor bij verweerder uitdrukkelijk de kans krijgt te vermelden welke belangrijke dingen hij heeft vergeten bij de DVZ en daarbij wederom niet spreekt over problemen omdat hij gehuwd is met een vrouw die reeds aan een neef van haar was beloofd, weegt zwaar bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van diens problemen op grond van zijn huwelijk. Het gaat immers over een relevante bijzonderheid en niet over een detail in het relaas van verzoeker.

Verweerder meent dat het relaas aangaande zijn problemen met de familieleden van zijn vrouw niet aannemelijk zijn omdat verzoeker volgens verweerder weinig afweet over de neef woonachtig in het buitenland waaraan zijn vrouw was beloofd. Waar verzoeker meent dat hij ten onrechte details moet kennen in verband met zijn neef, omdat noch zijn echtgenote noch zijn schoonvader contacten met hem onderhielden, kan de Raad niet volgen. Het feit dat verzoeker de naam niet kon opgeven van de neef waardoor hij zoveel problemen zou gehad hebben, noch kon duiden waar in het buitenland die neef zich bevond, is niet aannemelijk. Verzoeker was immers reeds twee jaar gehuwd met zijn vrouw en heeft verklaard dat die neef waaraan zijn vrouw was beloofd wel is opgedoken om zijn vrouw terug te eisen. Het feit dat verzoeker in het verzoekschrift ineens wel een naam opgeeft, kan niet overtuigen. Ook de tegenstrijdigheid over het ogenblik waarop de vrouw van verzoeker werd beloofd aan haar neef, zijnde voor of na het huwelijk van verzoeker en zijn vrouw vindt steun in de gehoorverslagen. Tegelijk kon verweerder inderdaad opmerken dat er geen aannemelijke verklaring voorligt waarom de schoonvader, in de veronderstelling dat verzoekers vrouw reeds voor het huwelijk aan de neef was beloofd, toch heeft ingestemd met het huwelijk met verzoeker als die neef tot dezelfde clan als de schoonvader behoorde en een bemiddelde man uit het buitenland zou geweest zijn, waaraan volgens verzoeker zelf in hun cultuur veel belang wordt gehecht, terwijl verzoeker op dat ogenblik nog studeerde en door zijn oom werd onderhouden. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt dat verweerder niet afdoende met de context rekening zou gehouden hebben of louter subjectief te werk zou gegaan zijn. Het is een objectieve vaststelling dat verzoeker over de problemen volgend uit de huwelijksbelofte van zijn vrouw niet heeft gesproken bij de DVZ, er ook geen melding heeft van gemaakt bij aanvang van het gehoor bij

verweerder toen men hem vroeg of er belangrijke zaken waren vergeten, dat er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd over een belangrijk gegeven en verzoeker bitter weinig weet van die cruciale neef in zijn relaas.

De problemen voortvloeiend uit de bloedwraak omwille van het feit dat verzoekers jongere broer een moord zou begaan hebben, overtuigen ook niet. Wederom maakte verzoeker hier geen melding van bij de DVZ. Hij vermeldde dit probleem wel bij aanvang van het gehoor bij verweerder toen men hem vroeg of er belangrijke zaken waren vergeten bij het invullen van die vragenlijst, maar ook op dit punt vindt een belangrijke tegenstrijdigheid steun in het administratief dossier, met name of de persoon die door verzoekers jongere broer werd vermoord een neef was van verzoekers vrouw, dan wel of het om haar broer ging. Dit gegeven is cruciaal in het bloedwraakrelaas want gaf aanleiding tot de dood van een familielid van verzoekers vrouw, het verdwijnen van de jongere broer van verzoeker en de dreiging met bloedwraak naar verzoeker toe. Waar verzoeker stelt dat dit om een verwarring moet gaan aangezien de dader wel verzoekers broer was, maar het slachtoffer wel degelijk een neef, blijkt uit het tweede gehoor van verweerder dat verzoeker talrijke malen over de vermoorde broer van zijn vrouw heeft gesproken en ook met de tegenstrijdigheid werd geconfronteerd waar verzoeker nog eens letterlijk stelde: *“nee, ik had me vergist, maar ik bedoelde gewoon de broer van mijn vrouw”* (gehoorverslag 2, 21/30). Door de verklaring in het verzoekschrift en ter zitting dat het wel degelijk om een neef van de vrouw zou gaan die werd vermoord, worden de verwarring en tegenstrijdigheid aangaande het bloedwraakrelaas enkel groter.

De derde aanleiding tot vervolging die verzoeker heeft aangehaald, was de voorgehouden gedwongen rekrutering voor Khatumo State. Dienaangaande meent verweerder dat verzoeker meer informatie had moeten kunnen geven over de personen waarmee hij samen werd opgepakt en zes dagen heeft vastgezeten. Op dit punt kan de Raad verzoeker volgen waar hij stelt dat niet noodzakelijk kan verwacht worden dat men in gevangenschap, die overigens volgens de verklaringen amper zes dagen heeft geduurd, veel persoonlijke informatie over de medegevangenen moet kunnen geven. De Raad acht het geenszins “uiterst opmerkelijk” dat een medegevangene in een periode van zes dagen niet zijn geboortedatum of informatie over zijn gezin meedeelt aan een medegevangene, zelfs als men een zelfde mening over Khatumo zou delen. Wel acht de Raad het motief pertinent waar verweerder opmerkt dat verzoeker geen duidelijkheid schept met welke groep van mensen hij zat opgesloten in dezelfde kamer. Het vindt steun in het gehoorverslag dat verzoeker eerst verklaart in dezelfde kamer te zijn opgesloten met de vier andere jongeren waarmee hij werd opgepakt, om vervolgens te verklaren dat er naast die vier jongeren nog andere gevangenen waren van Somaliland die eens wel dan weer niet samen in dezelfde kamer met verzoeker vastzaten. Bijkomend acht de Raad het ontsnappingsrelaas ongeloofwaardig waar verzoeker verklaart dat hij kon ontsnappen naar aanleiding van een toiletbezoek waarbij een medegevangene volgens het eerste gehoor flauw viel wegens een hartprobleem en volgens het tweede gehoor een epilepsieaanval kreeg, zodat hij van een muur kon springen en gaan lopen. Na drie uren te lopen zou verzoeker zijn oom gebeld hebben vanuit een schuilplaats, die prompt dezelfde dag nog een smokkelaar op verzoeker zou afgestuurd hebben en 5000 à 5500 dollar aan die smokkelaar zou betaald hebben, geld dat de oom zo maar bij zich zou gehad hebben. Bovendien blijkt uit de vragenlijst die bij de DVZ werd opgemaakt dat verzoeker daar verklaarde na de ontsnapping naar zijn oom te zijn gevlucht, hetgeen tegenstrijdig is met de verklaringen bij verweerder. Uit de beide gehoren bij verweerder, blijkt verzoeker een zeer grote kennis te hebben over Khatumo State waardoor klaarblijkelijk verzoeker van daar afkomstig is, althans dit wordt ook niet betwist door verweerder, het blijkt eveneens dat het medisch attest dat verzoeker voorlegt waar sprake is van littekens kan overeenkomen met zijn relaas dat verzoeker in 2012 gewond raakte. Echter, nu die bombardementen in 2012 plaats vonden, lagen die niet aan de basis van verzoekers vertrek in 2015. Het relaas aangaande de vasthouding door aanhangers van Khatumo State en de ontsnapping kunnen omwille van de voormelde motieven niet overtuigen.

De bestreden beslissing steunt op de voormelde deugdelijke motieven die in rechte en in feite ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Op grond van het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker haalt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus enkel aan dat de Raad hem minstens deze internationale beschermingsstatus zou moeten verlenen, zonder echter inhoudelijk kritiek te geven op de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing.

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voor zover het verweer van verzoeker ook betrekking heeft op artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar het *supra* uiteengezette.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom volgens verweerder de situatie in het gebied Sool, Sanaag en Cayn niet kan beschouwd worden als een geweldsituatie die dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico uitmaakt voor het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Vervolgens heeft verweerder ook een aanvullende nota opgemaakt om de veiligheidssituatie te duiden met de relevante delen uit het EASO COI report: Somalia – security situation van februari 2016. Dit bevestigt de analyse van verweerder in de bestreden beslissing en verzoeker heeft hiertegen niets aangevoerd in de bestreden beslissing.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn regio van herkomst een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES